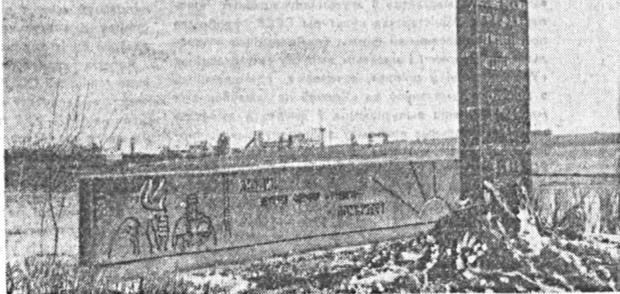

Фоліш. У час ваіны гэта слова на Гродзеншчыне вымаўлялі з мясам. У Фоліш, пад Гродна, быў лагер скарці. Тут фашысты па-варску заганялі і расстрэльвалі бачку з іх тэсціх сямейніх грамадзян. На ўзгорку стаяў сцяпны прамавугольны аб'ект і стаяў «людзі, лавяць сэрцы стуючы» — помніца — высечана на стале. У жалоба сціліна галаву жанчына, воін знаў нарку, у правым куку — узыходзіць сонца...

Фота Г. ЮРЬВІЧА.

Ніл ГЛЕВІЧ.

ГАРЫЦЬ, ГАРЫЦЬ МАЯ ЛАГОЙШЧЫНА

ПАТРЫЯТЫЧНАЯ АРАТОРЫЯ З ЧАТЫРМА БАЛАДАМІ

Горит, горит село родное,
Горит вода Родина моя,
З партизанской песни

БАЛАДА ПРА ЧЫРВОНЫ КАСНІЧОК

Гарыць, гарыць мая Лагойшчына —
І позна ўноч, і рана ўранку,
Шалена-дзікая разбойшчына
Руйнуе край бесперастанку.

Не стала Рудні і Кандратавіч,
Да та сціла Гарадзішча —
І плакаць некаму над стратамі,
Над чорным сумам папалішаў.

Гарыць Хатынь, Губі, Ідзіліна,
Палаюць Ніўкі, Стайкі, Гані...
А колькі заўтра будзе спалена —
Крумкач вярочыць на кургані.

Ужо зрабілася бядомаю
Старонка ўся ад хэўры лютай.
А вораг кружыць хмарай чэмнаю:
«Яшчэ зрабіць цэбе бяздольнаю»

БАЛАДА ПРА ПАСЛУХМЯНУЮ ГЭЛЮ

Не было ў доўдзі
З Гэлю турбот,
Мець дачку такую —
Проста шчасце ў хаце:
Ні адной нягодай
За шчасціца год
Не пасмела Гэля
Запярэць маці.

Я барэжа ў лесе,
Вырасла яна:
І такою чыстай,
І такою чыманай,
Не паспела толькі
Падарыць вясна
Пачулаць першы
Гэлі паслухмянай.

Неж бачыць Гэля,
Стаяць у двары:
Вуліца да хаты
Паліць крошчэ,
Напіліся недзе
Служкі немчуры:
Ляюцца, як выжылы,
Як заўрэ, рагочучы.

Кінулася Гэля,
Белая, як снег,
Цераз сяд да рэчкі —
На кусты надазе.
А з гароду маці:
Ей крышчэць услед:
«Гэля, стой! Вярніся!
Стой, кажу табе я!»

Гэля ўмела бегаць —
Гэля б уцякла,
Затулілі б Гэлю
Лазнікі ды волкі.
Але ж Гэля ў маці
Добраю была:
Не магла паручыць
Мацярынскай волі.

Ні жывой, ні мёртвай
Узішла на двор.
Абступілі зьдзіці
Гэлю-прытаную,
Лупаюкі ўзатар
Крутану ўзатар:
«У падава—старую!
— Ты — са мной у пуно!»

Кінулася маці:
«Не чапай дзіцяці!
Раненая арміяй
Падціцела ў гневе.
Адступіць паўкрова
П'яны паляцця —
І нягучы выстрап
Сонца збіў у небе».

Пакаціўся долу
Чорны шар з гары —
З пагоркі ў полі,
Дзе аўсы жаўцелі.
І крычала нема
Цішыня ў двары
Не абзьявляў вуснах
Паслухмянай Гэлі.

А пад Казанню, недзе ў Пеншычак,
Сфера пат не спіць нічамі,
Праздце, волат, чалавечына,
Пакутна горбіцца ў маўчанні.

Пра родны край тужліва марачы,
Глытае ўдушчы дым маркаты,
О, каб цяпер яму ў Беларусь
І ў сэрцу мілія Акюпі!

Туды, дзе Прудзіца і Селішча,
Туды, дзе Гайна і Выхадзі,
Дзе да Ядвігіна аселіцай
Вялі ў Карпілаўку прысады!

Яму так мала на Лагойшчыне
І гэтак многа-многа траба:
Чарпунца з крыніцы той
Прыгоршчамі,
Дзе хлопцы п'юць, не зняўшы
Стрэльбаў...

А пад Казанню, недзе ў Пеншычак,
Сфера пат не спіць нічамі,
Праздце, волат, чалавечына,
Пакутна горбіцца ў маўчанні.

Пра родны край тужліва марачы,
Глытае ўдушчы дым маркаты,
О, каб цяпер яму ў Беларусь
І ў сэрцу мілія Акюпі!

Туды, дзе Прудзіца і Селішча,
Туды, дзе Гайна і Выхадзі,
Дзе да Ядвігіна аселіцай
Вялі ў Карпілаўку прысады!

Яму так мала на Лагойшчыне
І гэтак многа-многа траба:
Чарпунца з крыніцы той
Прыгоршчамі,
Дзе хлопцы п'юць, не зняўшы
Стрэльбаў...

А пад Казанню, недзе ў Пеншычак,
Сфера пат не спіць нічамі,
Праздце, волат, чалавечына,
Пакутна горбіцца ў маўчанні.

Пра родны край тужліва марачы,
Глытае ўдушчы дым маркаты,
О, каб цяпер яму ў Беларусь
І ў сэрцу мілія Акюпі!

ХВАЛЮЮЧАЕ СЛОВА ВЕТЭРАНАУ

Урачыстае гучанне фанфар над прыцілай залай.
Сіняя галава ветэранаў у першых радках, ордэны і медалі на лікнёнах і кіцелях.
Кветкі на сцэне — іх прынеслі сюды пільнеры і камсаніцы.

Гэтыя кветкі — ветэранам.
Фанфары — ветэранам.
Гэтыя кветкі — ветэранам.
Гэтыя кветкі — ветэранам.
Гэтыя кветкі — ветэранам.

З багавых дэярэй праз усю залу на вачэх у соцыялістычнай паліцы сцігі, баявыя сцігі часцей, якія ў 1944 годзе вызвалілі Мазыр.
Так пачаўся ў Мазыры гарадскім Доме культуры цынавы вечар «Балвыя сцігі расказваюць».

Па просьбе гарадскіх арганізацый Цэнтральнага музея Узброеных Сіл СССР даставіў у Мазыр ганаровыя рэвалюцыйныя сцігі 213-га стралковага палка 24-га ўрвадасціна-знішчальнага дывізіі, сцігі 517-га знішчальнага батальёна Калінінградскага ордэна Суворова палка, які прымаў удзел у вызваленні Мазыра, сцігі 91-га гвардзейскага разьлінага Чырванасцінага палка і іншых.

Пра вазьменную мунасьце савецкіх воінаў у гады ваіны пад гэтымі сцігамі расказаў прысутным узброеным Сіл СССР палкоўнік М. Гаманюк, удзельнік вызвалення Палесся і Араніч, выхаванец Мазыра П. Крыўчын.

Якая ілюстрацыя іх успамінаў быў інафілім «у пошліні і славе», якія замяніўся вечар.
У Мазыры ўжо маюць вялікі вопыт правядзення тэматычных вечараў — усё іны вымаганьня вымаганьня, добрым густам, умелым захаваньнем сьмелых і зрабці іх непарэзанымі ўдзельнікам пады.

Харэграфы ў гэтых адносінах тэматычных вечараў «Падзігі» «Фак Дома культуры» і ў сьвятло ўбранні. Тут арганізаваны выхаваньні «Гары Савецкага Саюза» і «Слава вызваліцелям Мазыра». «Балвыя сцігі» выхаваньня ў атмасфэру хваляючых і ўрачыстых — агляда выхаваньня, гутары з удзельнікамі ваіны, Вячаслава іх расказваюць, у зале, узамоўненні гучагававіцельні, гучыць вершы.

У храбрых ёсьць толькі бессмертне,
Смерці ў храбрых няма.
Пад гукі песні «Сьвяціцкая ваіна» гасці вечара — былі салдаці і афіцэры Савецкай Арміі — узнімаюцца на сцэну.

Эной прыціхла зала.
«Воіны Беларускага фронту ў выніку ўмелага абходнага менавіта штурму авалодзілі вазьменным цэнтрам Беларускага фронту Мазыра» гасці вечара — былі салдаці і афіцэры Савецкай Арміі — узнімаюцца на сцэну.

Я была ў рабінах, вэрбах,
У шыткіцах і гаркавінах,
У калітках і асерах,
За платамі паўтырканых.

Хоць гуло струной трывожнай
Нада мной маб сумасце —
Кожны вечар шыбай кожнай
Мне дарыць людское шчасце.

Снег сыходзіў — я чакала
Самых першых босых пятак
І нібы сама ўцякала
Ад вачэй сьварлівых матак.

Ранічкова мякка была
Шаргалева капітатам,
Пастурці ішлі — нібыта
Росных долаў капітатам.

Як вяселле пражджала —
Беглі коні ашалела,
Я ад тупату држыла —
Мне ні трохі не балела.

А балела страшна ў дыме,
У агні тым, што аднойчы
Панеда хатамі маімі
Заклібуіся апаўночы.

Ні каліткі, ні шыткіцаў,
Ні рабін маіх не стала,
Толькі гора з лета ў лета
Горкім зеллем прарастала.

Я пакрыта і сягоня
Паліном, сівым, як прыск,
Хоць сабе ранейшай помню
Да балючых самых рысак.

Вы, турсты, не лямкайце
Паліну, сівым, як прыск,
Хоць сабе ранейшай помню
Да балючых самых рысак.

Фотаздымкаў не рабіце —
Ні к чапу і недарачы:
Хіба можа ў іх адбіцца
Немы крокі нечалавечы?

Так запамінае, без картэк:
Сэрцам, нервамі, вачыма...
Ці я гэтага не вярта?
Недастойная, магчыма?

Што ж тады пільней і болей
Чалавечэту помніць тэба,
Каб яшчэ страшнейшым болем
Не праціць зямлю і неба?

У нас ведаюць смутак Лідзіца
І Ардуў у горкай скурсе.
А партызанкай першай лічбіца
Зямля бхстрашнай Беларусі.

Павек забойцаў ненавідзіць
Мой край і кроплі не прыдумаў!
Пра нашых дзеячых тысяч Лідзіца
І дзеваць тысяч Ардуўцаў.

У нас усё бары і ельнікі —
Музей славы немірнай.
Вы знайце гэта, пераемнікі
Вялікай долбесці народнай.

Не забывайце сьцежкі даўня,
Што мсціўцы вытпалі ў лесе,
Калі праз ночы легендарныя
Вам светлы дзень насустрэч несці.

Мэстэр

ГАРАЧЫНЯ І ХОЛАД БЕРЛІНА

Маленькая Эн даверліва дорыць сваю цацку — мадэлянага кенгуру.

Дарослая Джай, ле маці, прыюціць у дом бацькоў свайго мужа іны падарунак — бязмежную веру ў чысьціна і справядлівасьць навакольнага. Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды заставаліся нейтральнымі, што зьдзячынныя караны, а іх ахвіры — ўзнагароджаны за ўсе іх пакуты і гора.

Джай хоча верыць, што яе муж Стывен ніколі не быў блізкі фашыстам, а яго бацькі заўсёды застав

